

Od autorky bestselleru
Neviditeľný život Addie LaRueovej

ZÁPORÁCI

Narušení

sa hrajú

ľudia

s mocou

V. E.
SCHWAB

1. diel série *NeObyčajní*

ZÁPORÁCI

V. E. SCHWAB

je autorka kníh:

Séria Cassidy Blake

MESTO DUCHOV

TUNEL Z KOSTÍ

MOST DUŠÍ

NEVIDITEĽNÝ ŽIVOT ADDIE LARUEOVEJ

GALLANT

ULOŽTE NAŠE KOSTI DO POLNOČNEJ PÔDY

Séria Odtiene mágie

TMAVŠÍ ODTIEŇ MÁGIE

STRETNUTIE TIEŇOV

ZAKLÍNANIE SVETLA

Séria Vlákna moci

KREHKÉ VLÁKNA MOCI

ZÁPORÁCI

V. E. SCHWAB

Preložila Ivana Frolkovičová

slovar

VICIOUS

Copyright © 2013 by Victoria Schwab

All rights reserved.

Design by Julia Lloyd

Translation © Ivana Frolkovičová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7837-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

V. E. Schwab: Villains Series, Book 1 – Vicious,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Tor Books,

an imprint of Tom Doherty Associates LLC, New York 2013,

preložila Ivana Frolkovičová.

Zodpovedná redaktorka Eva Terrero

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

*Pre Miriam a Holly,
ktoré znova a znova dokazujú,
že sú NeObyčajné.*

Život – vo svojej skutočnej podstate – nie je
bitka medzi dobrom a zlom, ale medzi zlom
a niečím ešte horším.

JOSEPH BRODSKY

1

KRV, VODA A SILNEJŠIE PUTÁ

I

VČERA V NOCI MERITSKÝ CINTORÍN

VICTOR si nadhodil lopaty na pleci a opatrne prekročil starý, napoly prepadnutý hrob. Cestou po Meritskom cintoríne si hmkať, kabáť sa mu mierne vzdúval a šúchal o vrcholky náhrobných kameňov. Victorovo hmkanie sa nieslo tmou ako vietor. Sydney, ktorá sa v priveľkom kabáte, dúhových legínach a zimných čižmách vliekla za ním, z neho naskočili zimomriavky. Cestou po cintoríne pripomínali dvoch duchov, obaja plavovlasí s dostatočne svetlou pokožkou, aby sa mohli vydávať za súrodencov či za otca s dcérou. Neboli ani jedným, ale podoba im padla vhod, keďže Victor nemohol ľuďom vysvetľovať, že Sydney pred pár dňami našiel na upršanej ceste. Práve ušiel z väzenia. Ju práve postrelili. Dohromady ich zviedol osud alebo to tak aspoň vyzeralo. Keby nebolo Sydney, Victor by na osud ani nezačal veriť.

Prestal si hmkať, nohu zľahka vyložil na náhrobok a prečesal temnotu – ani nie tak očami ako pokožkou alebo skôr niečím, čo číhalo v jeho vnútri, späť s jeho pulzom. Ale aj keď si prestal hmkať, zvuk neutíchol, pretrval v podobe slabého elektrického bzučania, ktoré počul, cítil a vnímal iba on. Bzučania, ktoré mu prezradilo, či je niekto nablízku.

Sydney videla, že sa trochu zamračil.

„Sme sami?“ spýtala sa.

Victor zažmurkal, zamračený výraz zmizol a nahradila ho jeho typická vyrovnanosť. Nohu zosunul z náhrobku. „Sme tu len my a mŕtvi.“

S lopatami ticho poskakujúcimi na Victorovom pleci dorazili do srdca cintorína. Sydney odkopla kus kameňa, ktorý odpadol z jedného zo starších hrobov. Všimla si, že na boku sú vyryté písmená, časti slov. Chcela vedieť, čo je tam napísané, ale kameň už zmizol v burine a Victor si ďalej rezko vykračoval pomedzi hroby. Rozbehla sa za ním a niekoľkokrát sa na zamrznutej zemi takmer šmykla, kým ho dostihla. Zastal, hľadel na čerstvo prekopanú zem, do ktorej zapichli dočasný náhrobok, kým neosadia kamenný.

Zo Sydney vyrazilo tiché, nepokojné zastonanie, ktoré nemalo nič spoločné s mrazivou zimou. Victor sa obzrel a venoval jej náznak úsmevu.

„Ideme na to, Syd,“ prehodil uvoľnene. „Bude to zábava.“

Victor v skutočnosti takisto nemal cintoríny mimoriadne v láske. Nemal rád mŕtvych, predovšetkým preto, že na nich nemal žiaden vplyv. Sydney, naopak, nemala mŕtvych rada, pretože na nich mala značný vplyv. Stála tam s rukami pevne prekríženými cez hrud', palcom v rukavici si súchala strelnú ranu na ramene. Robila to, keď bola nervózna.

Victor sa otočil a jednu lopatu zaboril do zeme. Druhú hodil Sydney, ktorá odtiahla ruky od tela práve včas, aby ju chytila. Lopata bola takmer taká vysoká ako ona. Sydney Clarkeová mala pár dní pred trinástymi narodeninami a dokonca aj na dvanásť a jedenásť dvanásť bola drobná. Vždy bola skôr nižšia, ale rozhodne nepomohlo, že odo dňa svojej smrti takmer nenarástla.

S námahou zdvihla lopatu a zašklabila sa nad tým, aká je ťažká.

„To nemyslíš vážne,“ zašomrala.

„Čím rýchlejšie budeme kopať, tým rýchlejšie pôjdeme domov.“

Domov bola v podstate hotelová izba vybavená iba ukradnutým oblečením pre Sydney, Mitchovým čokoládovým mliekom a Victorovými zakladačmi, ale o to nešlo. V tejto chvíli by

bol domov čokoľvek *iné* než Meritský cintorín. Sydney pozrela na hrob a zovrela drevené porisko. Victor už začal kopáť.

„Čo ak...“ povedala a prehltna, „... čo ak sa omylom zobudí niekto iný?“

„Nezobudí,“ zapriadol Victor. „Sústred' sa na *tento* hrob. Navyše...“ Odtrhol zrak od práce. „Odkedy sa *ty* bojíš tiel?“

„Nebojím sa,“ odsekla, príliš rýchlo a s vervou niekoho, kto je zvyknutý byť mladším súrodencom. Čím aj bola. Len nie Victorovým.

„Pozri sa na to takto,“ podotkol podpichovačne popri tom, ako vyhodil na trávnu kopu hlíny. „Ak niekoho zobudíš, nikam neujde. Teraz kop.“

Sydney sa sklonila, krátke svetlé vlasy jej padli do očí, a začala kopáť. Pracovali v tme, vzduchom sa nieslo iba Victorovo príležitostné hmkanie a zvuky lopát.

Žuch.

Žuch.

Žuch.

II

PRED DESIATIMI ROKMI

LOCKLANDSKÁ UNIVERZITA

VICTOR plynulou, rovnou čiarou začiernil slovo *zázrak*.

Text vytlačili na dostatočne hrubý papier, aby cezeň fixka nepresiakla, pokiaľ ju nepritlačil príliš silno. Prestal, znova si prečítal upravenú stránku a zaškľabil sa, keď sa mu do chrbta zaborila kovová ozdoba na kovanom plote Locklandskej univerzity. Škola sa hrdila atmosférou niekde na pomedzí spoločenského klubu a gotického sídla, ale ozdobný plot, ktorý ju obkolesoval, sa síce *snažil* evokovať exkluzivitu a starosvetскую estetiku, no pôsobil akurát tak snobsky a dusivo. Victorovi pripomínal elegantnú klieťku.

Zmenil polohu, knihu si oprel o koleno a s fixkou medzi hánkami užasol nad jej hrúbkou. Bola to motivačná kniha, najnovšia časť päťdielnej série od svetovo uznávaných doktorov Valeovcov. Tých Valeovcov, ktorí boli práve na medzinárodnom turné. Tých Valeovcov, ktorí si v nabitom harmonograme – dokonca už predtým, než sa z nich stali bestselleroví „motivační guruovia“ – vyhradili práve dostatok času na splodenie Victora.

Zalistoval dozadu, vrátil sa na začiatok svojho najnovšieho počinu a pustil sa do čítania. Prvý raz v živote nepreškrtoval knihu od Valeovcov iba pre radosť. Nie, tentoraz to robil kvôli kreditom. Victor sa neubránil úsmevu. Na okresávanie diela svojich rodičov, redukovanie rozvláčných kapitol o hľadanií vnútornej sily na jednoduché, znepokojivo pôsobivé odkazy bol nesmierne hrdý. Začierňoval ich už viac než desaťročie, odkedy mal desať,

pedantne, no so zadosťučinením, ale až do minulého týždňa mu jeho snaha nepriniesla nič také užitočné ako školské kredity. Do minulého týždňa, keď si svoj najnovší projekt pred obedom zabudol v umeleckom štúdiu – na Locklandskej univerzite bolo umenie povinné dokonca aj pre budúcich lekárov a vedcov –, a keď sa poň vrátil, čítal si ho jeho učiteľ. Očakával pokarhanie, prednášku o cene, ktorú ako kultúra platíme za ničenie literatúry, možno o materiálnej hodnote papiera. Učiteľ však v literárnej skaze videl umenie. Všetky svoje otázky si v podstate zodpovedal sám a medzery zaplátal slovami ako *expresívnosť, identita, estetická hodnota všedných predmetov, transformácia*.

Victor iba prikyvoval, učiteľov zoznam doplnil dokonalým slovom – *prepis* – a zrazu bolo o téme jeho záverečnej práce z umenia rozhodnuté.

So zasyčaním potiahol fixku po ďalšom riadku a začiarnil niekoľko viet v strede strany. Koleno mu pod ťažkou knihou trpelo. Keby *on* potreboval motivačnú knihu, siahol by po tenkom, jednoduchom zväzku, aby si pomohol čo najskôr. Niektorí ľudia však možno potrebovali viac. Možno na policiach hľadali tie najhrubšie knihy, pretože predpokladali, že viac strán znamená väčšiu emocionálnu alebo psychickú podporu. Pohl'adom preletel po slovách a usmial sa, keď našiel ďalší odsek, ktorý mohol začiarniť.

Keď Victorovu hodinu umeleckého samoštúdia ukončilo prvé zvonenie, prednáška jeho rodičov o tom, ako začať deň, znela takto:

Straťte sa. Vzdajte sa. vzdajte sa Úplne. v konečnom dôsledku By ste mali podľahnúť hneď na začiatku. Straťte sa. Straťte sa A prijmite, že budete navždy stratení.

Omylom preškrtol jedno *navždy* a musel začiarniť niekoľko odsekov, kým to slovo našiel znova, aby veta dokonale sedela. Stálo to však za to. Slová *budete, navždy* a *stratení* pôsobili medzi čiernymi riadkami správne opustene.

Počul, že k nemu niekto prichádza, ale pohľad nezdvihol. Prelistoval na koniec, kde mal rozrobené iné cvičenie. Riadok za riadkom stínal ďalší odsek, pomalé a pravidelné syčanie fixky pripomínalo dýchanie. Victor už dávno užasol nad tým, že knihy jeho rodičov sú naozaj motivačné, len nie želaným spôsobom. Ich ničenie bolo neskutočne upokojujúce, takmer meditačné.

„Znova poškodzuješ školský majetok?“

Victor zdvihol zrak a zbadal, že nad ním stojí Eli. So vzrúzaním knižničného plastového obalu pod prstami k nemu naklonil chrbát, kde veľkými hrubými písmenami stálo VALE A VALEOVÁ. Keďže univerzitná knižnica vlastnila podozrivo obsiahlu zbierku celej valeovskej motivačnej literatúry, odmietal vyhodiť dvadsaťpäť dolárov a deväťdesiatdeväť centov za vlastný výtlačok. Eli si knihu vzal a prelisoval ju.

„Možno... by... sme... sa... skrátka mali... vzdať sa... a podať... radšej než mrhať... slovami.“

Victor pokrčil plecami. Stále na tom pracoval.

„Máš tam o jedno *sa* navyše za *vzdať*,“ skonštatoval Eli a hodil mu knihu naspäť.

Victor ju zachytil a zamračil sa, prstom prešiel po rozpracovanej vete, našiel chybu a rázne slovo začiernil.

„Máš priveľa voľného času, Vic.“

„Na dôležité veci si musíš nájsť čas,“ zacitoval, „pretože ťa definujú. Tvoje záujmy, tvoj sebarozvoj, tvoje pero. Chop sa ho a napíš vlastný príbeh.“

Eli sa naňho dlhú chvíľu mračil. „To je hrozné.“

„Je to z úvodu,“ vysvetlil Victor. „Neboj sa, začiernil som ho.“ Zalistoval v sieti drobných písmen a hrubých čiernych čiar späť, až kým sa nevrátil na začiatok. „Kam sa na nich hrabe Emerson.“

Eli mykol plecom. „Viem len toľko, že tá kniha je sen každej fetky,“ poznamenal. Mal pravdu, štyri fixky, čo Victor pri

pretváraní knihy na umenie minul, jej dodali neskutočne silnú arómu, ktorá Victora fascinovala a odpudzovala naraz. Dostatočnou drogou preňho bolo už samotné ničenie, ale dospel k záveru, že aróma predstavuje nečakanú vrstvu komplexnosti celého projektu alebo čokoľvek podobné, za čo by ju učiteľ umenia označil. Eli sa oprel o plot. Jeho husté hnedé vlasy nadobúdali v priostrom slnku červenkasté, miestami dokonca zlaté odtiene. Victor mal plavé vlasy. Slnko v nich neodhaľovalo žiadne skryté odtiene, iba zdôrazňovalo ich *neprítomnosť* a Victor viac pripomínal človeka zo starej fotky než študenta z mäs a kostí.

Eli stále hľadel na knihu vo Victorových rukách.

„Nezničí fixka text na druhej strane?“

„Tiež som si to myslel,“ pripustil Victor. „Ale použili nenormálne hrubý papier. Akoby ťa chceli ovaliť nielen váhou slov.“

Eliho smiech zanikol v druhom zvonení, ktoré sa rozozvúčalo po vyprázdňujúcom sa nádvorí. Locklandská, samozrejme, nepoužívala bzučiak – na to bola až príliš civilizovaná –, ale zvonenie *bolo* hlasné a takmer zlovestné, jeden hlboký úder kostolného zvona z náboženského centra v srdci školského areálu. Eli zanaďoval, pomohol Victorovi vstať a okamžite sa otočil k hlúčiku budov prírodných vied so stenami obloženými tmavočervenými tehliami, aby pôsobili menej sterilne. Victor sa neponáhľal. Do posledného zvonenia im stále ostávalo trochu času, a aj keby prišli neskoro, učitelia by ich za to nepotreštili. Elimu stačil úsmev. Victorovi stačilo klamstvo. Ukázalo sa, že obe metódy sú desivo efektívne.

VICTOR sedel v zadnej časti učebne na všeobecnom vedeckom seminári – spoločnej hodine pre študentov rozličných vedeckých disciplín píšucich záverečnú prácu – a učil sa o výskumných

metódach. Alebo skôr *počúval* o výskumných metódach. Na hodine sa na jeho nechuť používali notebooky, a keďže ho prečiarovanie slov na obrazovke ani zďaleka neuspokojovalo, rozhodol sa sledovať, ako ostatní študenti driemu, kreslia si, stresujú, počúvajú prednášku a posielajú si digitálne odkazy. Podľa očakávania ho čoskoro začali nudiť a pohľad mu zaletel poza nich, za okná, za trávnik. Za všetko.

Hodina ho znova upútala, keď Eli zdvihol ruku. Victor otázku nezachytil, ale všimol si, že jeho spolubývajúci pred odpoveďou vystrúhal dokonalý úsmev amerického politika. Eliot – Eli – Cardale ho spočiatku práve nenadchol. Victora vôbec nepotešilo, keď sa mu mesiac po začiatku druhého ročníka zjavil vo dverách internátu štíhly hnedovlasý chalan. Jeho prvý spolubývajúci počas prvého týždňa prehodnotil životné priority (s čím Victor, samozrejme, nemal nič spoločné) a sekol so školou. Nedostatok študentov, prípadne možno chyba v záznamoch, čo bolo dielo Victorovho spolužiaka Maxa Halla, ktorý neodolal výzve hacknúť akúkoľvek locklandskú databázu, zariadili, že študenta nikto nenahradil. Victorova bolestivo malá dvojlôžková izba sa zmenila na oveľa adekvátnejšiu jednolôžkovú. Až kým sa na začiatku októbra na chodbe nezjavil s kufrom v ruke Eliot Cardale – ktorý, ako sa Victor okamžite rozhodol, sa až príliš usmieval.

Spočiatku premýšľal, koľko námahy by musel vynaložiť, aby si izbu privlastnil druhý raz v priebehu jedného semestra, ale ešte než plány rozbehol, stalo sa niečo čudné. Eli... mu prirástol k srdcu. Na svoj vek bol vyspelý a desivo charismatický, ten typ človeka, ktorému sa vďaka dobrým génom a bystrej mysli prepečie čokoľvek. Narodil sa pre športové tímy a spoločenské kluby, ale všetkých, predovšetkým Victora, prekvapil tým, že nejavil záujem ani o jedno. Jeho malá rebélia voči spoločenským normám mu u Victora zabezpečila pár bezvýznamných bodov a okamžite vďaka nej pôsobil zaujímavejšie.

Victora však *najviac* fascinoval tým, že na ňom bolo niečo nespochybniteľne *nesprávne*. Bol ako tie obrázky plné drobných chýb, ktoré si všimnete až vtedy, keď preskúmate každý centimeter, a aj napriek tomu zopár prehládnete. Eli na prvý pohľad pôsobil absolútne normálne, ale Victor občas zbadal prasklinu, nenápadný pohľad, okamih, keď sa jeho tvár a slová, výraz a význam nezhodovali. Victora tie prchavé okamihy fascinovali. Mal pocit, akoby sledoval dvoch ľudí, jedného skrytého v koži druhého. A tá koža bola vždy príliš suchá, akoby mala každú chvíľu prasknúť a odhaliť farbu stvorenia pod ňou.

„Veľmi prezieravé, pán Cardale.“

Victor prepočul otázku *aj* odpoveď. Pozrel na profesora Lynea, ktorý obrátil pozornosť k zvyšku štvrtákov a raz, dôrazne tleskol.

„No dobre. Prišiel čas na témy vašich záverečných prác.“

Trieda, zložená zväčša z budúcich lekárov, hrstky nádejných fyzikov a dokonca jednej inžinierky – hoci nie Angie, pretože ju zaradili do inej skupiny –, si z princípu zborovo povzdychla.

„Ale, ale,“ prerušil ich protest vyučujúci. „Vedeli ste, čo vás čaká, keď ste si túto hodinu vybrali.“

„Nevybrali,“ podotkol Max. „Je povinná.“ Trieda na jeho poznámku zareagovala povzbudivým zašumením.

„V tom prípade prijmite moje úprimné ospravedlnenie. Teraz ste však tu a čo môžete urobiť dnes...“

„Môžeme odložiť na budúci týždeň,“ ozval sa Toby Powell, surfista so širokými plecami, momentálne v príprave na medicínu a syn nejakého guvernéra. Maxova poznámka si vyslúžila iba mrmlanie, ibaže tentoraz sa študenti zasmiali na úrovni rovnej Tobyho popularite.

„To stačilo,“ vyhlásil profesor Lyne. Trieda stíchla. „Od študentov Locklandskej univerzity pri záverečných prácach vyžadujeme, aby vynaložili isté... úsilie, a ponúkame im primeranú mieru slobody, ale dám vám dobrú radu. Tento seminár učím

sedem rokov. Výberom nenáročnej témy, ktorou nerozvírite žiadne vody, si nič neuľahčíte; *no zároveň platí*, že pri ambiciózných záverečných prácach hodnotíme viac ako iba ambicióznosť. Vaša známka sa bude odvíjať od výsledného spracovania. Vyberte si tému blízku vašej záujmovej oblasti, kde sa môžete produktívne realizovať, ale nie takú, v ktorej sa pokladáte za expertov.“ So skazonosným úsmevom sa obrátil k Tobymu. „Začnite, pán Powell.“

Toby si prehrabol vlasy. Hral o čas. Profesorov prejav zjavne naštrbil jeho dôveru v tému, ktorú si pôvodne vybral. Preletel svoje poznámky a vydal niekoľko neurčitých zvukov.

„Ehm... Th17 lymfocyty a imunológia.“ Dal si záležať, aby na konci nezdvihol intonáciu ako pri otázke. Profesor Lyne neodpovedal hneď a všetci čakali, či Tobyho obdarí svojím slávnym výrazom – s naklonenou hlavou a mierne zdvihnutou bradou, ktorým bol povestný; výrazom, ktorý vravel *na tvojom mieste by som skúsil inú odpoveď* –, no napokon ho poctil krátkym prikývnutím.

Pohľadom preskočil inam. „Pán Hall?“

Max otvoril ústa, ale Lyne ho predbehol: „Žiadne počítačové technológie. Vedy áno, technológie nie. Takže voľte múdro.“ Max na okamih zatvoril ústa a zamyslel sa.

„Elektrická účinnosť v oblasti udržateľnej energie,“ povedal po chvíli.

„Hardvér namiesto softvéru. Obdivuhodné rozhodnutie, pán Hall.“

Profesor Lyne pokračoval.

Dedičné vzorce, rovnovážne stavy a radiácia boli schválené, zatiaľ čo pôsobenie alkoholu/cigariet/nelegálnych látok, chemické vlastnosti metamfetamínov a telesná reakcia na sex si vyslúžili jeho slávny výraz. Témy boli jedna po druhej prijaté alebo pozmenené.

„Ďalší,“ prikázal profesor Lyne. Jeho zmysel pre humor opadal.

„Chemická pyrotechnika.“

Dlhé ticho. Tému prezentovala Janine Ellisová, ktorej obočie sa stále celkom nespamätalo z jej posledného výskumu. Profesor Lyne si povzdychol a venoval jej svoj slávny výraz, ale Janine sa iba usmiala a Lyne nemal žiadne ďalšie argumenty. Ellisová patrila medzi najmladších študentov v miestnosti a v prvom ročníku objavila nový žiarivý odtieň modrej, ktorý dnes používali výrobcovia pyrotechniky po celom svete. Ak bola ochotná riskovať svoje obočie, bola to jej vec.

„A vy, pán Vale?“

Victor pozrel na profesora a zúžil svoje možnosti. Fyzika mu nikdy mimoriadne nešla a chémia ho síce bavila, ale jeho skutočnou vášňou bola biológia – anatómia a neuroveda. Páčila by sa mu téma s možnosťou experimentovať, ale zároveň by nerád prišiel o obočie. A hoci si chcel udržať dobrú povest' na katedre, už niekoľko týždňov (a neoficiálne mesiacov) ho zahlcovali listy z lekárskech fakúlt, magisterských programov a výskumných laboratórií. S Elim si nimi zdobili predsieň. Neboli to študijné ponuky, to nie, ale listy, ktoré im predchádzali, plné chvály a lichotení, trepotania mihalnicami a ručne písaných postskriptov. Ani jeden z nich nepotreboval záverečnú prácu, ktorá by pohla svetom. Victor pozrel na Eliho a premýšľal, akú tému si vyberie on.

Profesor Lyne si odkášľal.

„Indukcia adrenalínu,“ povedal Victor z rozmaru.

„Pán Vale, návrh zahŕňajúci pohlavný styk som už zamietol...“

„Nie,“ pokrútil Victor hlavou. „Adrenalin, fyzické a emocionálne spúšťače indukcie, následky. Biochemický prah. Boj alebo útek. Také niečo.“

Sledoval tvár profesora Lynea, čakal na znamenie a Lyne napokon prikývol.

„Postarajte sa, aby som to neofutoval,“ povedal.

A potom sa obrátil k Elimu, poslednému, koho ešte nevyvolal. „Pán Cardale.“

Eli sa pokojne usmial. „NO.“

Celá trieda, ktorá sa spolu s tým, ako študenti oznámili témy svojich prác, čoraz viac ponárala do tlmených rozhovorov, teraz zmlkla. Ruch v pozadí, zvuky ťukania do klávesnice a mrvenia sa na stoličkách stíchli, zatiaľ čo profesor Lyne sledoval Eliho s novým výrazom niekde medzi prekvapením a zmätkom, ktorý zmierňovalo iba pochopenie, že Eliot Cardale je dlhodobo najlepším študentom v ročníku, dokonca najlepším študentom spomedzi všetkých v príprave na medicínu – alebo sa o to miesto minimálne striedavo delí s Victorom.

Pätnásť párov očí preskakovalo medzi Elim a profesorom Lyneom, ticho sa tiahlo a začalo pôsobiť nepríjemne. Eli nebol študent, ktorý by niečo navrhol zo žartu alebo pokusne. Toto však nemohol myslieť vážne.

„Obávam sa, že mi to budete musieť objasniť,“ požiadal Lyne pomaly.

Eli sa neprestával usmievateľ. „Podám dôkaz o teoretickej možnosti existencie NeObyčajných ľudí založený na biologických, chemických a psychologických zákonitostiach.“

Profesor Lyne naklonil hlavu a nadvihol bradu, ale keď otvoril ústa, povedal len: „Dávajte si pozor, pán Cardale. Ako som varel, ambicióznosť sama osebe nie je kľúčom k úspechu. Očakávam, že sa svojou prácou nebudete z tejto hodiny vysmievať.“

„Takže to môžem brať ako áno?“ spýtal sa Eli.

Ozvalo sa prvé zvonenie.

Jedna stolička sa so škripaním o pár centimetrov posunula, ale nikto nevstal.

„Dobre,“ prisvedčil profesor Lyne.

Eli sa usmial ešte širšie.

Dobre? pomyslel si Victor. A vo výrazoch všetkých ostatných študentov v miestnosti videl všetko od zvedavosti cez pre-

kvapenie až po závisť. Bol to vtip. Musel to byť vtip. Lenže profesor Lyne sa iba vystrel a znova pôsobil rovnako nevzrušene ako vždy.

„Smelo do toho, študenti,“ vyzval ich. „Zmeňte svet.“

Všetci v miestnosti sa pohli. Stoličky škripali, lavice sa posúvali nakrivo, tašky sa dvíhali na pleciah a študenti vyprázdňovali triedu ako vlna, ktorá uniesla Victora na chodbu. Poobzeral sa, kde je Eli, a zbadal, že ostal v učebni a ticho, živo sa rozpráva s profesorom Lyneom. Vyrovnaný pokoj na okamih zmizol, z očí mu sršala energia a ligotal sa v nich hlad. Keď sa však od profesora odtrhol a vyšiel za Victorom na chodbu, všetko to zmizlo za uvoľneným úsmevom.

„A to malo byť čo?“ spýtal sa Victor. „Viem, že na záverečných prácach v tomto bode veľmi nezáleží, ale aj tak – je to nejaký vtip?“

Eli pokrčil plecami, no ešte než z neho Victor stihol niečo vytiahnuť, z telefónu v jeho vrecku sa ozval elektro-rock. Victor sa zhrbený oprel o stenu, zatiaľ čo Eli vytiahol telefón.

„Ahoj, Angie. Hej, sme na ceste.“ Hovor ukončil bez toho, aby počkal na odpoveď.

„Boli sme povolaní.“ Eli si prehodil ruku cez Victorove plecia. „Moja spanilá dáma je hladná. Neodvážim sa nechať ju čakať.“